

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1903

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΤΟΜΟΣ 10^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
'Αδέλφια (τά)	94
ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
'Ανθισμένη (ή) ἀμυγδαλιό	35
Γνώμη (ή) μου περί του μονοκώλου	179
Δεκάλογος (ὁ) τοῦ Ἀμειλτων	83
Δεσποινίς (ή) Ἀδελφ-Ντερνίφρ	91
Δεσποινίς (ή) Παρουσιών	43
Δικαιοσύνη	139
Δύο φίλοι κ' ἕνας σκύλος	115
Ἐνας ἐξυπνος ἄνθρωπος	26
Ἐπίλογος (ὁ) τῆς Ἐθνικῆς Ἐορτῆς	107
Ἐρεταινά (τά) παιγνίδια	19
Ἐύλογος ἀπορία	67
Ἱστορία μιᾶς φιλίας	123
Κομφευσμένος (ὁ)	158
Μία πού τα χάνει ἑλα	390
Μικρά (ή) πατρι	147
Μικρός (ὁ) φοιτητής	345
Μικρ Δούγκαν	339
Ξινομανία	99
Παιδική Φιλαρργυρία	322
Παιδικόν Θέατρον	347
Παραμοναί Ἐξετάσεων	172
Προσευχή (ή)	59
Πρωτοβουλία	75
Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί	4
Σημεῖα τῶν καιρῶν	214
Συνέχεια τῆς ἀπογευματινῆς	51
'Αθρον Βραδείων (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) 87, 199, 271, 294, 319	
ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ (μετὰ 25 εἰκόνων)	1, 20, 25, 36,
41, 52, 57, 68, 73, 84, 89, 100, 108,	
113, 121, 130, 140, 145, 156, 165, 174,	
180, 185, 196, 204, 212, 220, 228, 236,	
244, 252, 260, 268, 276, 284, 297, 309,	
317, 323, 334, 340, 348, 354, 365, 372,	
382, 393, 414,	
'Αλληγορία (ή) τῆς Νικαλιᾶς	243

	Σελ.
ΑΔΑΛΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ 14, 22, 31, 39,	47, 54, 62, 71, 79, 86, 594, 103, 110,
118, 127, 134, 142, 151, 159, 167, 175, 183,	
191, 199, 207, 215, 223, 231, 238, 247, 255,	
263, 271, 279, 287, 294, 310, 319, 327, 335,	
382, 391, 399, 419, 343, 351, 359, 367, 375	
ΑΔΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ	3, 19, 30, 35,
43, 54, 59, 70, 75, 86, 90, 100, 108, 118,	
126, 132, 146, 155, 198	
'Αμαρτία ἐξομολογημένη	182
'Ανακατασύρα (ή)	270
'Ανεμος καὶ Ἄνθρωπος	203
'Απαλὸ (ἐν) ψεύδισμα	4
'Απὸ βοσκὸς ζωγράφος	379
'Αποδημικὰ (τά)	286
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
'Αποτελέσματα 74ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	183
'Αποτελέσματα 75ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	207
'Αποτελέσματα 76ου Διαγωνισμοῦ (Ἀσχέσεων)	355
'Αποτελέσματα 77ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	275
'Αποτελέσματα 78ου Διαγωνισμοῦ (Διηγήματα)	251, 259
'Αποτελέσματα 79ου Διαγωνισμοῦ (Διηγήματα)	395, 396
'Αποτελέσματα 80ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	315
'Αποτελέσματα Β' Διγωνισμοῦ Ἐπισκευασμάτων	223, 353
'Αποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Καλλιγραφίας (μετὰ 2 πανομοιότυπων)	46
'Αποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (μετ' εἰκόνας)	6
'Αποτελέσματα Μικροῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ	227, 246
'Αράχνη καὶ μύγα	86
'Αρσιτείδης Ρούκη (μετ' εἰκόνας)	54
Γαίτσα (ή) καὶ ἡ μέλισσα	331
Γοῦδουροκαθαλαρία (ή)	342
Γκίτζα (ή) τοῦ Σκότου	413
ΓΥΡΟΣ (ὁ) ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (νηπιανὸν μετὰ 48 εἰκόνων),	129, 411, 148, 157, 163, 173, 181, 188, 197,
205, 213, 220, 226, 236, 244, 253, 262,	
269, 277, 284, 293, 308, 316, 326, 329,	
341, 347, 358, 365, 372	

Σελ.

Δάκρυα (τά) τῆς Ἑλλάδος	171
Δευτερότοκος (ἡ) [μόνολογος].	417
Δημοψήφισμα (τὸ) τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως.	417

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :

Διαγωνισμὸς 77ος (Λύσεις)	7
Διαγωνισμὸς 78ος (Διηγήματος)	86
Διαγωνισμὸς 79ος (Διηγήματος)	107
Διαγωνισμὸς 80ος (Λύσεων)	112
Διαγωνισμὸς 81ος (Λύσεων)	286
Διαγωνισμὸς 82ος (Ἀτάξια)	363
Α' Διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον Ἐσπασθῆματος	389
Γ' Διαγωνισμὸς Ἐσπασθῆματος	102, 327

Διατὴ δὲν τὴν ἀγαπῶν	246
Διατὴ παίζει ἢ γάτα μὲ τὸ πνεῦμα	172
Διατὴ τὰ βραχίονα	307
Διακρίσεις (τὸ) (μετ' εἰκόνας)	278
Δύο κερρίδες	70
Δύο κουνέλια καὶ δύο γογγύλια (γελοιογραφία)	60
Δῶρα (τά) τῆς Διαπλάσεως	384

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ :

Ἀπόγονοι τοῦ Νέστρου	252
Χρήστος Α. Βασιλόπουλος	414
Βραβευθέντες (οἱ) εἰς τὸν Β' Διαγ. Ἐσπασθῆματος	393
Ἡσάκις Γ. Καμπάνη	324
Ναπολέων Λαπαθιώτης	36
Πολύμνικ Α. Διακίριος	318
Λουλουδί τῆς Καρδιάς	100
Μιρὰς Καλλιτέχνης	292
Μαρία Γ. Μιχαηλίδου	308
Ἀλεξάνδρα Γ. Παπαλοῦ	310
Σταμάτιος Γ. Σταματίου	132
Κωνστ. Τρεπελλῆ Κατσάβλη	268
Κική Σ. Φέρου	398

Ἐκαστος ὅπου ἐκλήθη	316
Ἐκείνο τὸ κόκκαλο	206
Ἐλαττώματα (τά) τῶν ἄλλων	350
Ἑλληνοπαίς (Τὸν Δελφῖν Βίφρων)	287
Εὐγενήμασίνη (ἡ) τῶν ζώων	230
Εὐσημα (τὸ) τοῦ 1901 καὶ 1902	367
Θάυμα (τὸ)	168
Θαμίσιον (ὁ) ἀριθμὸς 4	278
Ἰούλιος Βῆρ (μετ' εἰκόνας)	321
Καλλιτέρας (ὁ) κήπος	198
Καρύδι (τὸ) (μετ' εἰκόνας)	6
Κατὰρα (ἡ) τοῦ πατέρα	82
Κληρονομία (ἡ) τῶν ἀδελφῶν τῆς Διαπλάσεως	374
Κουτοὶ (οἱ) ἀθροῦτοι	235
Κυνηγοὶ κάρχαριῶν	294
13ῃ Κυριακῇ τῆς Διαπλάσεως (μετὰ 8 εἰκόνας)	297
14ῃ Κυριακῇ τῆς Διαπλάσεως (μετὰ 7 εἰκόνας)	401
Κύριος (ὁ) πρόεδρος	38
Λέων (ὁ) ὁ γαϊδάρος καὶ ὁ κούβλος	364

ΛΥΣΕΙΣ ΜΑΓΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, μετὰ 5 εἰκόνας) 86, 134, 247, 279, 287, 310.

ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ :

Ποῖαν παραφυλάττου ;	228
Ποῦ εἶνε ἡ γάτα ;	156
Ποῦ εἶνε ἡ λέξη ;	52
Ποῦ εἶνε ἡ Σαχτοπούα ;	180
Ποῦ εἶνε ὁ δράκων ;	4
Ποῦ εἶνε ὁ λύκος ;	388
Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφος ;	189
Μαγικὰ (τά) ὑποδήματα	262
Μαγικὸ (τὸ) παλάτι	283
Μέγας (ὁ) Λιονάρδος	416
Μία ὁρὴ ἀπάντησις	254

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :

Μικρὸς Ποιητικὸς Διαγωνισμὸς	38
--	----

Σελ.

Μουσικὴ (ἡ) τῆς ζωῆς (μετ' εἰκόνας)	20
ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ (τὸ) (μετὰ 25 εἰκόνας)	7, 17, 27, 33, 40, 49, 60, 65, 78, 81, 92, 97, 105, 116, 124, 132, 137, 148, 153, 161, 169, 177, 188, 193, 201

Ὁδὸς τοῦ Συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως	10
Ὁμηρὰ (ἡ) καὶ ὁδὸς	238
Ὁμβρέλλα (ἡ) τῆς Μαρίας Ὁμοίας (νηπιεὶκὸν μετ' εἰκόνας)	387
Ὁσειρα (τὰ) τῆς Ἀγριόπικας	78
Ὁσειρα (τὰ) τοῦ Βασιλίου	410
Ὁσειρον (τὸ) τοῦ κάππου	308
Ὁσα, παγγὴν τὸ νερό	391

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ	14, 22, 30, 39, 47, 54, 62, 70, 79, 86, 94, 103, 110, 118, 127, 134, 142, 150, 159, 167, 175, 183, 198, 207, 215, 223, 231, 238, 247, 255, 263, 271, 278, 287, 294, 310, 319, 327, 335, 343, 351, 358, 367, 375, 382, 391, 399, 418
---------------------------	---

Πατίκι (τὸ) ποῦ ἔγινε κύνος	318
---------------------------------------	-----

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ (τά) ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΑΙΝΟΥ (μετὰ 26 εἰκόνας)	209, 217, 225, 234, 241, 250, 257, 265, 273, 281, 289, 303, 313, 324, 331, 337, 345, 356, 361, 369, 377, 386, 396, 410
---	--

Περιέρματα καὶ περιέργεια	126, 130
Πνεύματα καὶ γαργάρες	219

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ	16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72, 80, 88, 96, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 152, 160, 168, 176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240, 248, 256, 264, 272, 280, 288, 296, 312, 320, 328, 336, 344, 352, 360, 368, 376, 383, 392, 400, 420
--------------------------------	--

Ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος	291
Πόσον ἐργάζεται ἡ μέλισσα	366
Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς	380
Σεσημὸς (ὁ) καὶ τὰ ζῶα	267
Σήμα (τὸ) (μετ' εἰκόνας)	418
Σιδιρουργὸς (ὁ)	142
Σκιεμαχία	371
Σκύλος (ὁ) εἰς τὸ παχνί	398
Σκύλος (ὁ) εἰς τὰ τηλέφωνα	391
Σπουργίτικα (τά)	179
Σταλαγματὰ (ἡ) τοῦ νεροῦ	30
Στρουθομάχλος (ἡ)	286
Σωσίσις (ὁ) τοῦ Τσάρου	222

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ (νηπιεὶκὸν μετὰ 21 εἰκόνας)	5, 21, 29, 37, 44, 53, 61, 68, 76, 85, 92, 101, 108, 116, 124
---	---

Τεχνάσμα (τὸ) τοῦ τσοπάνη	274
Τῆς ἐποχῆς (γελοιογραφία)	196
Τίποτε δὲν τον τρομάζει	278
Τὶ πρῶγει ἡ ἀράχνη	358
Τραγικὴ ἱστορία ἐνὸς σκύλου	164
Τρολλὴ (ἡ) Βαρβάρη	22
Τρύσις (ὁ)	267
Ἵγισινὰ παραγγέλματα	142, 163, 186, 223, 238, 308, 322, 330

Ἵποκρίσεις καὶ ἐπιτέες	215
Φουστάνι (τὸ)	185
Χορὸς (ὁ) τῶν λαλουδιῶν	182
Χώρα (ἡ) τῶν ἀγγλάτων	187
Χώρα (ἡ) τῶν ξεχασμένων	195
Χωρὶς μητέρα	254
Ψάρεμα (τὸ) τοῦ Ἰησοποτόμου (μετὰ 8 εἰκόνας)	84, 219
Ψάρε (τὸ) ποῦ του ἐβγαλαν τὰ δόντια	348
Ψυχομάνα (ἡ) μετ' εἰκόνας	109, 396

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σελ.

Σελ.

Ἄθηνά καὶ Ἡρακλῆς. (μῦθος)	166
Ἄποκρητὰ (ἡ) τοῦ βοσκῶ	54
Βαρκαῦλα (ἡ)	371
Βράδυ-βράδυ	331
Γαλήνη	114
Γρόπος (ὁ)	14
Κανὸν μικρὸν μὴν ἀφηγήσας	389
Κάποις ποτικαί	74
Καρδούλα (ἡ)	22
Μεσάνυχτα	223

Μπαρμποῦνι (τὸ)	238
Ἦνος ἄλλας φέρων (μῦθος)	91
ἮΟΝ ἄλλας φέρων	358
Πρόνοι, σφόρα καὶ φωτιά (μῦθος)	291
Πρωτομαγιά	139
Σπύχοι ἐκ τῆς πείρας	214, 220, 267, 277, 283, 339, 350, 354, 379
Τρίτσιμας (ὁ)	67
Ἵγνοι εἰς τὴν 25ετηρίδα τῆς Διαπλάσεως	228, 246
Φωλίτσα (ἡ)	22

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 270 εἰκόνας καὶ κοσμήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν αίνωμα, ἀποστέλλεται εἰς τὰς χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ.
Ἐσωτερικῶν δραχ. 7.— Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν ἑκάστην μῆνα καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 15 Β, παρὰ τῷ Χρυσοῦ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7.— Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν ἑκάστην μῆνα καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος

Ἐκάστος τόμος (ἕν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

τιμᾶται ἄδευτος φρ. 7.— Χρυσόδευτος φρ. 10.

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισεν τῷ 1894]

περίοδος Β — τόμος 10^{ος} Ἐν Ἀθήναις 4 καὶ 14 Ἰανουαρίου 1903 Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 1—2

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΕΓΓΡΩΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΡΧΟΥ ΧΩΒ

Ἡ νύξ προσεληνέτο θυελλώδης ὅταν καὶ αἱ προσηγομέναι. Κάνεν ἄστρὸν εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν σκεπασμένον ἀπὸ σύννεφα ἀπειλητικά· ὁ ἀνέμος ἐμυλάτο καὶ ὠρυέτο μακρόθεν, παχέαι δὲ σταγόνες βροχῆς ἤρχιζαν ἤδη νὰ πέπτουν. Ὅλα τὰ παραθυροφυλάκτις οἰκίας τοῦ πλοῦ ἀρχοῦ Χώβ ἤρχισαν νὰ κτυποῦν, ὡσεὶ ὠθύμενα ὑπὸ χειρὸς ἀερέτου, καὶ ὁ οἰκοδομητής ἠγγέρθη ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυθρόναν, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὰ στερεώσῃ.

—Καὶ ἄλλη καταιγὶς εἶται μάζετα! εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅταν ἐπανήλθεν εἰς τὴν θέσιν του, πλησίον τῆς ἐστίας. Ἄν ἐξακολουθήσῃ, εἶσι, σίγουρα, θὰ ἔχωμε πλημμύρας· χροῖα, ἔχω νὰ ἰδῶ τέτοιον βροχὸν χιμῶνα!

Ἡ κυρία Χώβ συνωρυώθη. Εἶχε προσητεύσῃ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι χιμῶνα ἀνομβρὸν καὶ δριμύν, καὶ ἐπειθὴ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε ἀλάνθαστος ὡς ὁ Πάπας, δὲν τῆς ἤρесе νὰ ὀμολογήσῃ, ἐπιπιθάνει νὰ εἶχεν ἀπατηθῆ, ἔστω καὶ διὰ τὸν ἀσημαντὸν πρῶτον.

—Τὶ ἀσχημὸς καιρὸς διὰ τοὺς ταξιδιώτας! προσέθεσεν ὁ πλοῦ-αρχος, γεμίζων τὴν πίπαν τοῦ εὐτυχῶς τοῦ δὲν περιμένονεν ἀπίθως κανένα.

—Μὰ καὶ ποῦτον ἤθελες νὰ περιμένονεν; ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του μὲ τὸν συνήθη τῆς γλυκόξυνον τόνον· καθόσον εἰξέυρω, καὶ νεις δὲν μας ἐδήλωσεν ἐπίσκεψιν!

Ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ πλοῦ-αρχοῦ νὰ σιωπήσῃ. Ἐνόησε κατ' ἐσχίστην διασφάλισιν τὴν πίπαν του, καλυπτόμενος μὲ κέφα καπνοῦ, καὶ ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς

προσηλαμένους ἐπὶ τῆς ελογίας, ἡ ὁποία ἐχόρευεν ἰσοτροπῶς εἰς τὴν ἐστίαν. Αἱ σκέψεις του ἦσαν ἄλλοι. Ἐκίχεται τρόπον διὰ νὰ τὰς ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἀλλ' ἕως τώρα τὰ προσιμιά του δὲν εἶχαν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Δὲν ἦτο καθόλου διπλωμάτης ὁ πλοῦ-αρχος Χώβ, καὶ ἡ σύζυγός του, μολονότι κεντὴ καὶ μικροκακομαμένη, τῷ ἐνέπνεε κάποιον φόβον.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Κιρπατσέτου δὲν εἶχαν ἐννοήσῃ ποτὲ διὰ ποῖον λόγον ἐνομι-

μύθη ἐκ νέου. Ἡ δευτέρα τοῦ σύζυγος ὠμοίχης τόσον ὀλίγον μὲ τὴν πρῶτην! ἀλλ' ἦσαν ἐν παιδικῆς ἡλικίας φίλοι, καὶ ὁ καλὸς ἀνθρώπος τὴν ἐβλεπεν ἀκόμη μὲ τοὺς ἄλλοις ὀφθαλμούς. Ἄφινε νὰ τον τραβᾷ ὀλίγον ἀπὸ τὴν μάτην, καθὼς ἔλεγαν οἱ στανοὶ τοῦ φίλου, κ' ἐνέμιζε καλὴ τῆ πίστει ὅτι ἦτο καθ' ἑλὰ καὶ εἰς ἄλλα ἀνωτέρω του.

Δὲν ὑπῆρχε οὐδὲ εἰς τὸ δωμάτιον, ἔπου ἐκάθητο οἱ δύο γέροντες. Ἡ κυρία Χώβ, πλέον ἡ οἰκονόμος, ἔκρινε πε-

Ἔμια ἡ Αἰμιλία Χώβ. (Σελ. 3, στήλ. α')

ριτὸν ὀλωαδιόλου νὰ καίη λάδι διὰ τὸ πλέξιμάν της καὶ διὰ τὸ κάπνισμα τοῦ συζύγου της. Ἀλλ' εἰς τὴν ὑποτρέμουσαν λάμψαν τῆς πυρῆς, διεκρίνετο κτάρωτα τὸ γηραιὸν ζεύγος, καθέ-μενον ἐκατέρωθεν τῆς ἐστίας. Ἡ κυρία Χώβ, ἡ ὁποία εἰς τὴν νεότητά της ὑπῆρξεν ἐκταύτος καλλονή, ἦτο ἀκόμη ὠραία μὲ τὰ λεπτὰ καὶ κρονομικὰ χαρακτηριστικά της, μὲ τὰς ἐρυθρὰς τῆς παρειὰς καὶ μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά της ὑπὸ κεκρόφαλον ἐκ θαυτέλλας. Ὁ κύριος Χώβ πλησίον της ἐφαίνετο κολοσσός ἦτο ἀνθρώπος ἀθλητικῶν διατάσεων, πᾶχυμόμος, ἐλογέν ἐφ' ὅσον ἐπρόχωρε ἡ ἡλικία. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὠραῖος, ἀλλ' οὐτε τὸν ἐκαμνεν ὠραιότερον ὁ ἐκ κλαδωτοῦ ὑφάσματος καὶ ταινίτης τῶν, ἡ φαλακρὰ κεφαλή καὶ τὸ χρυσοῦδες τὸν χροῖμα. Ἐνοσηρὸν ὄμοιο

τόση αγαθότης εις τους κυανούς οφθαλμούς του και εις το μειδιάμα του, ώστε η άσχημία του αρχαίου ναυτικού έγινετο συμπαθητικώτερα από την ωραιότητα της σύζυγού του.

Ότι ώρας έσήμανε το μεγάλο ρολόγιον, το όποιον είχεν ιδη τώνας γενεάς να διαδέχονται αλληλάς εις την παλαιάν οικίαν.

— Μπα! όκτώ; υπέλαθεν ο πλοίαρχος πώς δεν έγύρισεν ακόμη ο Κάρολος;

— Μα πού τον έστειλες; ήρώτησεν ή κυρία Χώδ.

— Να πάρη τα γράμματα.

— Το λεωφορείον δεν έπέρασεν ακόμη.

— Νομίζεις;

— Είμαι βεβαία καθυστέρησεν από την κακοκαιρίαν... άκου, άκου τί γίνεται έξω!... Και από ποιον περιμένεις γράμμα;

— Από τον Φρειδερίκον.

Ο Φρειδερίκος ήτο ο νεώτερος των πέντε υιών του πλοίαρχου. Η κυρία Χώδ, ή δευτέρα, δεν είχαν άποκτηση τέκνα, και δεν ήσθάνετο πολύ τρυφεράν αγάπην διά τα πρόγονια της.

— Δεν είνε ακόμη όκτώ ήμέραι πού έλαβες γράμμα του, ειπε ψυχρώς.

Την εποχήν εκείνην, και εις την έξοχην προπάντων, — διότι το Κιμπαστόν είνε χωρίον, — δεν έγραφον τόσον συχνά όσον σήμεραν.

— Ένωσείς καλά, πιστεύω, ότι εις τας δυσκόλους περιστάσεις πού εύρίσκειται ο Φρειδερίκος, άνυπομονώ πολύ να μάθω τί άπόφασιν έκαμεν! ειπεν ο πλοίαρχος μ' έλαφράν τινα χροϊάν μωμψής εις την φωνήν.

— Ποίαι είνε αύται αι δύσκολοι περιστάσεις; τον ήρώτησεν ή σύζυγός του, μετράσα τους πόντους του πλεξιμάτος της με τόσην ήσυχίαν, ως εάν έπρόκειτο περί ξένου. Έδιόθασα το γράμμα του' άλλα γράφε τόσον δυσάγνωνστα, πού δεν εκατάλαβα γρό.

— Δυσανάγνωστα λέγουν, εφίθυρισαν ο πλοίαρχος, με όσην τόν δυνατόν μαλακόν τρόπον, διά να μή την δυσαρεστήση. Τα γλωσσικά λάθη της κυρίας Χώδ ήσαν παρομιώδη εις το χωρίον' δεν έλαβε ποτέ τελείαν εκπαίδευσιν, και ο σύζυγός της ένόμιζε χρέος του να την διορθή από καιρού εις καιρόν.

— Δυσανάγνωστα, έστω! ειπε' το ζήτημα είνε ότι τα γράμματά του δεν διαβάζονται ποτέ' α!, λοιπόν τί σου έγραφε;

— Ότι τα πράγματα του ήλθαν άνάποδα, και ότι ελογάριαζε να φύγη από την Βοστώνην.

— Πάλι; Α, μ' αυτός ο άνθρωπος είνε σωστός τυχοδιώκτης! Δεν απορώ καθόλου πού εύρίσκειται πάντα στενοχωρημένος.

Ο κύριος Χώδ συνεδαύλισε την φωτιάν, διά να κούψη την δυσαρεσίαν του. Είς το στόμα της σύζυγού του ή λέξις «τυχοδιώκτης» είχε την χειροτέραν της σημασίαν.

— Και πόσα παιδιά έχει; ήρώτησεν ή κυρία Χώδ' ποτέ δεν θυμάμαι...

— Τέσσαρα' δυο άγόρια και δυο κορίτσια.

— Μεγάλο βάρος... και με τη γυναίκα μάλιστα πού έχει...

— Σε βεβαίω, αγαπητή μου, ότι ή καμμένη ή Καρολίνα έχει και άρρος και θέλησιν' αλλά τί να σου κάμη, πού ή ύγεια της...

— Μάλιστα, ή ύγεια της! διέκοψεν ή κυρία Χώδ με ύφος υπερτάτης περιφρονήσεως. Κ' έγώ λοιπόν, αγαπητέ μου, σε βεβαίω, ότι ή Καρολίνα είνε άπλούστατα άσθενής κατ' α τ α φ α ν τ α σ ί α ν' με μία γυναίκα καλή και δραστηρία στο πλευρό του, ένας άνδρας μπορεί να τα βγάλη πέρα και εις τας δυσκολώτερας περιστάσεις.

— Δυστυχή Φρειδερίκε! (και ο πλοίαρχος εξέβαλε μέγαν στεναγμόν) να πού τώρα πάλι πρέπει ναρχίση το στάδιόν του από την αρχή!

— Αμ' είνε πιά συνειθισμένος, τόσον καιρό πού κάμνει αυτή τη ζωή, ειπεν ή κυρία Χώδ, άνευ ήγχνους συμπαθείας προς τον βενιαμίν του σύζυγού της. Αλλ' αν θά υπάγη να εύρη τύχην εις το Φάρ Ούέστ, όπως είνε πολύ πιθανόν, διότι εκεί καταρεύουν όλοι όσοι δεν έμπορούν να εύδοκμήσουν πουθενά, τί θα γίνουν ή γυναίκα του και τα παιδιά του; Θα τα στείλη άρά γε εις τα πεθερικά του;

— Σεύρεις ότι ή Καρολίνα έχασε τους γονείς της' δεν έχει παρά αδελφούς, οι όποιοι ίσως δεν θα φανούν πρόθυμοι να αναλάβουν το βάρος. Ένθυμίσαι πού έπρόκειτο, το περασμένον καλοκαίρι, να μας στείλη εδώ την μεγαλητέραν του κόρην;

— Καθόλου' δεν θα μου έκαμες, φαίνεται, την τιμήν να με συμβουλευθής δι' αυτό το ζήτημα, διότι έγώ δεν ξεχνώ τίποτε άρ' όσα μου λέγουν.

— Αι, έσκέφθη ο πλοίαρχος' δεν το έφερα με τρόπο...

— Και τί ηλικίαν έχει αυτή ή μικρά; τον ήρώτησεν ή σύζυγός του.

— Η Αιμιλία; μα θα είνε, επάνω κάτω, δεκατεσσάρων ετών. Είνε καιρός πλέον να φροντίσουν σοβαρώς περί της ανατροφής της. Όταν ήτο εδώ με τους γονείς της, πρό δεκα ετών, όλίγον καιρόν πρό του γάμου μας, ήτο ένα χαριτωμένο πλασματάκι, έξυπνο, ζωηρό, εύμορφο... Είμαι βεβαίος ότι θα την αγαπούσεσ άμέσως, αν την έβλεπες.

Τούτο δεν έφαινετο πιθανόν, διότι ή κυρία Χώδ περιέβαλλε διά της αυτής άντιπαθείας τα μικρά παιδιά και τα ζώα.

— Δεν την ξαναείδα από τότε, εξηκολούθησεν ο πλοίαρχος, και είμαι πολύ περίεργος να ιδώ πώς έγινε... Όπως δήποτε, δεν είνε κανένα πράγμα άδύνατον... να μās την στείλη τώρα ο Φρειδερίκος. Να σου πώ την αλήθεια, αυτό δεν θα με δυσηρέσει καθόλου' ε, τί λές, Εύνίκη; ή παρουσία της δεν θα μας έδιασκεδάζε;

Καμμία άπάντησις, εκτός του ήχου των βελονών της κυρίας Χώδ, αι όποίαι εκρότουν τόσον ρυθμικώς, όσον και το τίκ-τάκ του παλαιού ρολογιού. Αλλ' αν ο πλοίαρχος ήγειρε τους οφθαλμούς προς την σύζυγόν του, θα έβλεπε δύο χείλην συνεσφιγμένα, τα όποια τίποτε καλόν δεν προσιώνιζαν.

— Το σπίτι μας είνε αρκετά μεγάλο, ειπε, και θα ήμπορούσαμεν, χωρίς να στενοχωρηθώμεν, να πάρωμεν όλην την οικογένειαν του υιού μου. Αλλά δεν σου ζητώ τόση' μίαν θεοούλαν μόνον διά την Αιμιλίαν, και θα είμαι εύχαριστημένος.

Κλί-κλάκ, κλί-κλάκ, έκαμναν αι βελόναι συγκρουόμεναι τίκ-τάκ, τίκ-τάκ. Ελεγε το εκκρεμές του ρολογιού' χού! χού! χού! χού! άπεκρίνετο ο άνεμος έξωθεν. Αλλ' εκ του στόματος της κυρίας Χώδ ούτε λέξις. Όχι ότι ήτο κωφή' αλλ' ο χειρότερος κωφός είνε όποιος δεν θέλει νακούση, λέγει μία παροιμία και κάθε φοράν πού δεν της ήρσεσ κάτι, ή Εύνίκη έτήρει σιγήν επίμονον, διά να δείξη την δυσαρεσίαν της.

— Είς την ηλικίαν της Αιμιλίας, προσέθεσεν ο πλοίαρχος διά να την μαλακώσ, ένα κορίτσι δεν είνε ένοχλητικόν' εμπορεί μάλιστα να κάμνη ένα σωρό δουλιές, να ράπτη, να σιγουρίζη, να επίστατη... Αν ο υίός μου άπεφάσιζε να μās την στείλη, σ' πρώτη θα έχαιρσο δι' αυτό, είμαι βεβαίος.

Κόπος χαμένος. Η κυρία Χώδ έμεν άφωνος. Ο πλοίαρχος, βαρυνθείς, έπήρς την τ σ ι μ π ί δ α ν και ήρχισε να φτιάνη, ή μάλλον να χαλνά την φωτιάν. Ητο ή μανία του: τακτικά, κάθε βράδυ, εις τας όκτώ, την έσβυνε σχεδόν έντελώς, διά να έχη, καθώς έλεγε, καρβουνάκια διά το πρωί, και να οικονομή καιρόν και κόπον. Έπειτα, επί των έρειπίων της πρώτης πυράς, έθαζε μικρά ξύλα, τα όποια διετηρούντο το υπόλοιπον της έσπέρας. Αλλά σήμεραν ήτο τόσον αφρημένος, ώστε τα άφισε να σβυσθούν σχεδόν άμέσως, και το δωμάτιον έξαφνα έβυθίσθη εις σκότος βαθύ.

— Να, τώρα είμεθα ύποχρεωμένοι να νάψωμε λάμπαν! ειπεν ή κυρία Χώδ, προσπαθούσα να νέυρη ψηλαφητεί τα πυρελά. Αλλά, πριν το κατορθώση, ήκούσθη θόρυβος τροχών και κροταλισμοί μαστιγίου; έφθανε το λεωφορείον.

Αντί να εξηκολουθήση τον δρόμον της, όπως συνήθως, ή βαρεία άμαξα έσταμάτησε πρό της οικίας του πλοίαρχου Χώδ, και ο οδηγός έφώναζε με στενωρείαν φωνήν:

— Ε! ε! καπετάνιε!... μ' δεν είνε κανένας στ' σπίτι σας;

— Έφθασ, έφθασ! άπεκρίθη ή κυρία Χώδ, ανάψασα τέλος την λάμπαν της, ενθ' ο σύζυγός της ήγειρετο βιαστικός.

Αυτός έγνώριζε κάλλιστα τί έσήμαινε το στάσιμον εκείνο του λεωφορείου, και μάλιστα ήτο πολύ άνησυχος, διότι δεν ήξευρε πως θα έπερνε το πράγμα ή σύζυγός του... Είς την τελευταίαν έπιστολήν του υιού του είχαν άπαντήση: «Μή λησμονήσ ότι είμαι πρόθυμος να κάμω ό,τι εμπορώ διά να σε βοηθήσω.» Και ναί' μεν δεν τω έγραφε καθαρά: «Στείλέ μου, αν θέλεις, την Αιμιλίαν σου»' αλλ' ο αγαθός γέρον ήτο βεβαίωτατος ότι ο υίός του θα τον έννοούσε και με τα μ' ο σ ό γ α, και ότι ή άφιξις της Αιμιλίας θα έπήρχετο εύθως μετά την λήσιν της έπιστολής του. Τφ έλειψε το θάρρος να ανακοινώση εις την σύζυγόν του τί είχε κάμη. Ίσως να έπερίμενε και την άπάντησιν του υιού του διά να της διηγήσθη. Αλλ' άρ' ού ή άπάντησις αυτή δεν ήρχετο, είχε κρίνη καλόν να «προλειάνη το έδαφος.» Εκ τούτου ή συνομιλία, την οποίαν είχε κάμη σήμεραν με την κυρίαν Χώδ. Αλλά πρέπει να δηλογοηθώμεν, ότι ή Εύνίκη του δεν ένόησε τίποτε. Πού να ύποθέση αυτή, ότι ή έγγονή, την οποίαν ούτε καν έγνώριζεν, εμπορούσε να φθάση ούτως άνευ ούδεμιās προειδοποιήσεως! Και όταν είδεν εις την θύραν της έν κόρασιον τόσον λεπτόν και μικροκαμωμένον ώστε μόλις θα το εξέλαμβανέ τις ως δεκαετής, ενθ' ήτο τώντι δεκατεσσάρων ετών, — ένόμισεν ότι ο οδηγός έκαμε λάθος.

— Α! λάθος! ειπε κάμνοντα κίνημα προς τα όπισω' εδώ είνε το σπίτι του πλοίαρχου Χώδ. Ποιον γυρεύεις, παιδί μου, εις το χωρίον;

— Είμαι ή Αιμιλία Χώδ, άπεκρίθη λεπτή φωνή, τρέμουσα εκ της συγκινήσεως. Ο μπαμπάς μου ειπε ότι έγραψε του καππού και ότι μ' έπεριμένετε...

— Α! έκαμεν ή κυρία Χώδ, και αυτό ήτο όλον. Ούτε μίξ λέξις, ούτε ένα «καλάς ήλιθις», ούτε ένα φίλημα διά την έγγονήν του σύζυγού της, ή όποία έμηνεν εκεί, ανεσταλαμένη και φρίττουσα υπό την αριλόξενον ύποδοχήν, ως υπό ψυχρολουσίαν. Όλη ή προσοχή της γηραιάς κυρίας έφαινετο συγκεντρωμένη εις το μεγάλο κινώτιον, το όποιον ο οδηγός ήτοιμάζετο ναποθέση εις το μέσον του διαδρόμου.

— Μή εκεί! μ' εκεί! έφώναζε' βά-

λε το σε καμμιά γωνιά, διά να μή μας έμποδίζη.

Τέλος κατέφθασε κο ύ τ σ α κ α ύ τ σ α και ο πλοίαρχος' οι ρευματισμοί του τον έκαμναν χαλόν και δεν ήμπορούσε να περιπατήση χωρίς το μπακτούνι του, το όποιον έκοπίασε πολύ να εύρη εις τα σκοτεινά.

— Πού είνε ή Αιμιλίτσα μου; έλεγεν άνοιγων τας άγκάλας' και την ένηγκα: λίσθη με τόσην στοργήν, με τόσην τρυφερότητα, ώστε εκείνη, ή όποία άμυδρως μόνον τον ένευθεμένο και από τινων στιγμών, ήρχισε να φοβήται δευτέραν ύποδοχήν όμοίαν με την πρώτην, τώρα κάπως καθυσόχασε.

— Έλα γρήγορ να ζεσταθής, αγαπητή μου' θα έσαι παγωμένη ύστερα από τόσο ταξίδι με τέτοιον άθλιον καιρό... Έμπρός!... Αλλά τί άτυχία! ίσα ίσα ότι έσβυσε ή φωτιά... Σ' τα φταίς, Κάρολε, παιδί μου' δεν μου είχες άρίση αρκετά ξυλάκια. Τελος πάντων, αφού ήλθες πιά, το κακό διορθώνεται. Τρέξε γρήγορα να μας ανάψης καλή φωτιά, γιά να ζεσταθή ή μικρή μας ταξειδιώτισσα...

Αυτά τα έλεγε προς παιδίον, το όποιον την στιγμήν εκείνην επανήρχετο εις την οικίαν' έπειτα, στραφείς προς την Αιμιλίαν:

— Ο μπαμπάς σου λοιπόν έφυγεν όριστικώς από την Βοστώνην; ήρώτησε, και χωρίς να αναμείνη την άπάντησιν της, εξηκολούθησε: Έκαμε πολύ καλά να σε στείλη εδώ, και είμεθα πολύ εύχαριστημένοι πού θα σ' έχωμεν μαζί μας. Αλήθεια, κυρία Χώδ; Πολύ εύχαριστημένοι, ναί, πολύ εύχαριστημένοι!

— Ω, όχι! ή κυρία Χώδ δεν έφαινετο καθόλου εύχαριστημένη' αλλ' από την ταρκήν του, ο σύζυγός της δεν ήξευρε πλέον τί έλεγε.

— Κούτταξε αυτήν την ωραϊαν κυρίαν, ειπε προς την έγγονήν του' είνε ή γιαγιά σου, πού δεν την έγνώρισεσ ακόμη. Είνε τόσον καλή έσον ώραιξ, και είμαι βεβαίος ότι θα υπάγη άμέσως να σου κάμη μίαν σούπαν, διότι σ' θα πεθαίνης της πείνας' ε;

Επί τη ύποδείξει ταύτη του σύζυγού της, ή κυρία Χώδ, όσον μεγαλοπρεπώς τή επέτρεπε το μικρόν της άνάστημα, διέσχισε το δωμάτιον και εξηφάνισθη πρός το μαγειρείον. Αλλά μόλις εκλείσθη όπισθεν της ή θύρα, ή Αιμιλία έρρήθη εις τον λαμόν του πάππου της, λέγουσα και διακοπτομένη υπό λυγμών:

— Ο μπαμπάς δεν σας έγραφε! Δεν μ' έπεριμένετε και δεν με ήθέλατε! Γιατί να έλθω; Θεέ μου! Θεέ μου! Γιατί να έλθω;

[Έπειτα συνέχισα]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΗΣ. [Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Πρόλογος.

... Δεν πρέπει λοιπόν να σας εύχαριστήσω, κύριε μου και δεσποινίδες' μου πού έφηρίσατε με τόσην καλοσύνην να με συγχωρήση ή Διάπλασις; Βεβαίωτατα, είνε χρέος μου! Και δι' αυτό άπεφάσισα κάτι να σας γράφω φέτος κ' έγώ. Αλλά σ' αν τί; Γνώμας, σκέψεις, ρεμβασμοί, λογοπαίγνια, όπως άλλοτε;... Όχι! όχι! Ο καιρός των ρεμβασμών παρήλαθε. Πρέπει τώρα να σκεφθώμεν και διά πρακτικώτερα. Το άπαιτεί ο νέος αιώνας, το άπαιτεί ή έμποχή μας, ή κατ' έξοχην πρακτική και πεζή...

Πεζός λοιπόν και πρακτικός είνε το έξής και ο Άνανίας! Ο τίτλος μου μή σας τρομάξη. Δεν έννοώ ότι θα κάμνω «άλογα παίγνια», όπως το έννοούσεν ή Θ α λ α σ σ ο π ο ύ λ α, όταν ώνάμαζεν ούτω τα λογοπαίγνια μου. Έκεινο το Α είνε στερητικόν του όλου. Έννοεί ότι π' αν άλλο θα σας γράφω φέτος παρ' λογοπαίγνια. Συμβούλας, μάλιστα' πρακτικώς συμβούλας, χρησίμους συμβούλας... Κατά την ύλοχρόνιον έξορίαν μου εις το Φάληρον, έλαβα καιρόν να σκεφθώ διά πολλά πράγματα και να εύρω να ε σ με θ έ δ ο υ ς διά κάθε τί του πρακτικού βίου. Το σημειωματάριόν μου είνε γεμάτον από... συντάγας, και αρχίζω να σας γράφω εδώ προς χάριν σας.

1.

Πώς δουμάζονται τα μανιτάρια.

Ούτε δια τα πετούμενα τρώγονται, ούτε δια τα μανιτάρια, διότι υπάρχουν και μανιτάρια φαρμακερά. Την παλαιάν μέθοδον της δοκιμής την έξύρτε ίσως Ζεματίζομεν τα μανιτάρια, ρίπτομεν μέσα ένα κουταλάκι άσημένιον, — ή ό,τι δήποτε άλλο άσημένιον πράγμα, — και μετ' όλίγας στιγμάς το βράζομεν. Αν το κουταλάκι μείνη καθαρόν, τα μανιτάρια είνε καλά' αν το κουταλάκι πρασινίσθη, τα μανιτάρια είνε φαρμακερά. Αλλ' αυτή ή μέθοδος δεν είνε πάντοτε άσφαλής' ίδου ή ιδική μου, άν συγκρίτως άσφαλεστέρα:

Μαγειρεύετε καλά τα μανιτάρια και προσκαλέττε εις τα τραπέζια σας όλους σας τους συγγενείς και όλους σας τους στενοούς φίλους. Αν μετά το φαγητόν οι προσκελημένοι σας έχουν έλαφρόν το στομάχι και χωνεύουν εύθυμα, ταύτο σημαίνει ότι τα μανιτάρια ήσαν καλά. Αν απεναντίας αρχίσου σπασμοί, πόνοι, κρόοι ιδρωτες, έμετοί, και εις το τέλος οι προσκελημένοι σας άποθάνου; τούτο σημαίνει ότι τα μανιτάρια ήσαν φαρμακερά. Ο π ε ρ έ δ ε ι δ ε τ ζ α ι.

Υπάρχει αντίρρησις; Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

«Όριστε κατ'εξοχήν! ανακρά-
ζει ο κ. Φασαρίος καταδυομένης.
Ποιός πάλι μου έσπασε τα γυα-
λιά; Που είναι ο δράστης; Άκουσε
εκεί να ρίχνουν πέτρες και να
σπάζουν τα γυαλιά του κόσμου,
χειμών κ' αϊφάν! Άν τον έπιανα
τον κακούργο, θά τον έλεωνα δη-
λή νύχτα σ' αυτό τό δωμάτιο με τά
σπασμένα γυαλιά... Μα που είναι;
Άλλ' αϊφάν που είναι; Εμπόροσιν
αί άφηνόσται της διαπλάσεως τά
τον ανακαλύψου;»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αί Μάγικαι Εικόνες υπάγονται
εις τόν Διαγωνισμόν τών Αδελ-
φών των Πνευματικών Άσκησεων.
Επιμένετε μόνον οι λαμβάνοντες
μέρος εις τόν Διαγωνισμόν τούτον,
εμπόροσιν τά μας στείλουν και την
λύσιν της Μάγικης Εικόνας.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΔΙΑΔΕΧΟΝΤΗ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ...

Άγαπητοί μου,

ΑΡΙΜΥΣ χει-
μών, εξακο-
λουθεΐ φυσικά,
αφού ευ-
ρισκόμην ά-
κόμη εις τόν
Ιανουάριον,
και ο χειμών
έχει όλον τό
δικαίωμα να
μείνη μαζί
μας, — κατά

τά Ημερολόγια, — μέχρι της 8 Μαρ-
τίου. Τί άσχημη συντροφία, όταν τό ψύ-
χος είναι τόσο δυνατόν, όπως σήμερα
πού σας γράφω, όταν είναι κανείς υπέ-
χρεωμένος να φορή άγούνες και κεντρα-
γούνες» καθώς έλεγεν ο μακαρίτης ο
παππούς μου, ή να μνη απομακρύνε-
ται από τό αναμμένο τζούκι και να κυτ-
τάζη απέξω τόν απεισιτίκτον αυτόν ά-
γώνα του σφραγού, ο οποίος πρό καιρού
τώρα προσπαθεί να χιονοστρώση την πό-
λιν, αλλά δεν το κατορθώνει... Άν το
κατώρθονε τουλάχιστον! Τί ώραϊον πού
θά ήτο τό θέσμεν, και πώς θα έξεσταί-
νετο κανείς με όλίγον χιονοπόλεμον...
Άλλ' ούτε αυτό! Δύο σκαβαί απέπει-
ραι, αι έποιαί έγιναν τελευταίαι, — εκ-
τός των μικροτέρων των αμετρήτων, —
έμειναν σχεδόν άνευ αποτελέσματος και
άν τά γυρώ βουνα έφάρασαν τους άσπρους
των σκούφους, — και τους φρεϊν, φεϋ!
άκόμη, — άλλ' ή πάλις έμεινεν... άσκε-
πής, ή τουλάχιστον έσκαπάσθη τόσον
όλίγον, ώστε όσοι δεν έχουν την συνή-
θειαν να έξυπιούν, όπως ο φίλος μας
Άγγελος Αύγερινός, από τάς

εξ τό πρώτ, δεν έπρόφηκσαν να ιδούν παρά
τά ράκη του λευκού της μανθούσας.
Άλλ' επιτέλους, — έως θά μ' έρωτή-
σετε, — τί είναι αυτή ή χιών; σκούφος ή
μανθούσας; ΤΑ Ι μη γυροβέτε λογαρια-
σμών με τάς ποιητικούς παραμοιώσεις...
Ειςέυρετε τί έπαθε μίαν φοράν ένας ποι-
ητής; Παρέβαλλε τά μαλλιά της ά-
γίας Μαγδαληνης με κύματα, ενώ συ-
χρόνως ώνέμαζε τά δάκρυά της πύρινα.
Και έπειτά εύρεθη ότι ή Μαγδαληνή έ-
βραχι τους πόδας του Ίησου με πύρ, και
τους έσπύγγισε... με ύδωρ!
Άνοίγω παρενθέσεις. Άλλά πρόκει-
τάι, βλέπετε, περί του χειμῶνός μας, ο
όποιος και αυτός κάμνει τό ίδιο: Κυά-
νάς παρενθέσεις ευδίας, μέσα εις την σκο-
τεινήν και ψυχράν του συννεφιάν. Όσον
δι' αυτό δεν πρέπει να του έχωμεν πα-
ράπονον. Η τελευταία του παρενθεσις
μάλιστα ήτο τόσο μεγάλη, ώστε έχώ-
ρεσεν... όλας τάς εορτάς μας. «Όρχιστε
πολύ πρό των Χριστούγεννων κ' έτελειώ-
σεν άκρωδώς την Ίην Ιανουαρίου! Έ, ήτο
ότι, έχρειάζετο. Όσοι λοιπόν ζούν μα-
κράν από τάς Αθήνας, εις χώρας όπου
τά Χριστογεννα ήσαν χιονισμένα, άσ μά-
θουν ότι τόθνηαίκα Χριστογεννα έορτά-
σθησαν με ήλιον, με καλοκαιριαν σχέδην
άλοξιάτικην. Το ίδιο και ή Πρωτοχρο-
νιά ή έποια έχει άκόμη μεγαλητέραν
ανάγκην ήλιου, διότι είναι εορτή υπαιθρία
και ο χαρτοπόλεμος εις την εδόν Έρ-
μού δεν γίνεται βέβαια όταν βρέχη. Έν
τούτοις έτος παρεξηγήθη ότι, αν και
ή ήμέρα ήτο ευνοϊκή, ο χαρτοπόλεμος
δεν έγινε με την άλλοτε ζωηρότητα. Έν
γένει ή σκυγευματινή κίνησις εις την ε-
δόν Έρμού ήτο μετρία. Διατί άρά γε;
Μήπως τό έθιμον της Θεοσεβόδους υποδο-
χής του Νέου Έτους ευρισκείται εις τό
τέλος του; Μήπως μετ' όλίγα έτη ά-
κόμη θά εκλείψη έντελώς; Πολλοί έ-
καμαν μίαν τοιαύτην προφητείαν, — άλλ'

εγώ βέβαια δεν είμαι ο κατ'άλληλος δια
νά την έπικυρώσαι. Φοβούμαι άλλως τε
τό ρητόν έκείνο πού χαρακτηρίζει τους
μετά Χριστόν προφήτας.

Τώρα ετοιμάζεται δευτέρα παρήθε-
σις. Η δούσις άπέψη ήτο πόρφυρα και
ζωτεινή. Στουχημάτιζον ήτι αυτίον θά είνε
καλή ήμέρα, και μεθύριον καλλιτέρα
και αντιμεθαύριον άνοιξιάτικη. Ο χεί-
μών εξακολουθεί να ήνιγοκλείη τάς πα-
ρενθέσεις του, — κ' εγώ τό ίδιο.

Και θά τελειώσω με μίαν έπίκαιρον
παρήθεσιν του Κουφιοκεφαλάκη. Ως
γνωρίζετε, από τόν Δεκέμβριον αι ήμέραι
αρχίζουν βαθμηδόν να μεγαλιώνουν, και
τώρα τόν Ιανουάριον ή αυξήσις είναι άρ-
κιστα έπαισθητή. Άλλ' ο φίλος μας Κου-
φιοκεφαλάκης δεν τό πιστεύει, και προ-
χθές ήκούσθη λέγων:

— Πώς θά παραδεχθώ ότι τόν Ια-
νουάριον αι ήμέραι μεγαλιώνουν, αφού
είνε πολύ μικρότεραι από τάς ήμέρας
του Αύγουστου; Και όμως λέγουν ότι
τόν Αύγουστον αι ήμέραι μικραίνουν!
Άν δεν βαρύνεται, πιστεύε τά Ημερο-
λόγια!

Το βέβαιον είναι, ότι ο φίλος μας Κου-
φιοκεφαλάκης δεν έχει έντελώς άδικον.
Όταν έχει κανείς άσχολιαν ευχάριστον,
όταν εργάζεται, διατ' μελετά, όταν δια-
σκεδάζη, αι ήμέραι περνούν ως άστρά-
πη άπεναντίας όταν είναι κανείς άργός,
και άκηρός, και ραθυμός, αι ήμέραι του
είνε ανιαραι και άτελείωται, είτε Αύ-
γουστου είτε ήμέραι είτε Ιανουαρίου.
Αυτό πλέον τό γνωρίζετε και εκ πείρας.

Σας άσπάζομαι

ΦΙΛΑΘΩΝ

ΕΝ ΑΠΑΛΟ ΨΙΘΥΡΙΣΜΑ

Το βράδυ-βράδυ, εις τό σουρούπωμα,
όταν δεν είναι πλέον ήμέρα ούτε άνορα
νύχτα, κ' ένα σκοτάδι διαφανές σκεπά-
ζει τά πράγματα όλα αλλά δεν τα κρύβει,
και γίνονται όλα θλαπά και αλλάζουν
σχήματα, — θά έλεγες πώς κινούνται
και ζωντανεύουν τά άψυχα και σιγοφι-
θυρίζουν και ξεμυστηρίζονται κρυφα-κρυ-
φα τους πόνους των και τες χαρές των...

Προχθές αυτήν την ώραν την ποιη-
τικην, εις τό θαμπόφεγγο, άκουμυβύσα
τόν άγκωνά μου εις τό τραπέζι και
τό κεφάλι μου εις τό χέρι, και κατι
άλλοτίκτικο, και κατι άδριόστον άνοιγόν-
ταν εμπρός εις τά μάτια μου...

Έξαφνα μου έφάνη να ήκουα ένα ψι-
θυρίσμα, άπαλλδ σαν αιχάνη φύσημα φύλ-
λων, γλυκό σαν μακρινό κελάδημα:

«— Τί μεγάλο σχολείο! τί φωνές και
όλο κορίτσια! και όλα με τες ίδιες πο-
διές, τες άσπρογάλαζες και ρηγάτις.

— Που σ' έπήγαν; στα χαμηλά δω-
ματιά με τή σκοτεινή σκάλα πού είναι

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α.

Σήμερα αρχίζει ή περίεργη ιστο-
ρία δύο μικρών παιδιών, του Τάκη
και του Τοτού.

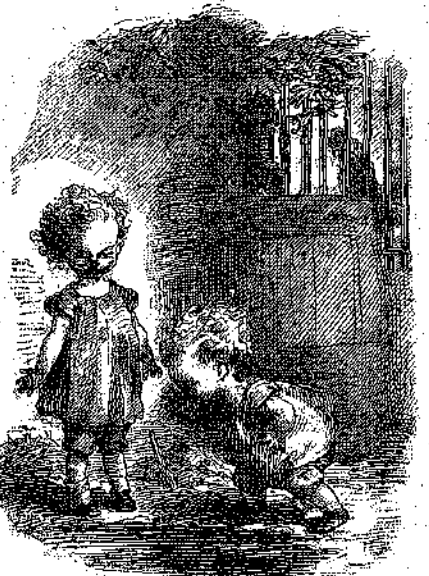
Ο Τάκης και ο Τοτός είναι τά
μικρότερα άδέλφια της Κυρίας Τρο-
μάρας και του Άνδρείου Άχιλλέ-
ως, πού τους ξεύρετε από πέρσι.

Άλλά και όσοι δεν τους ξεύρετε,
δεν πειράζει, θά τους μάθετε.

Ο Τάκης και ο Τοτός μοιάζουν,
όπως μοιάζει τό άριστερό σας χέρι
με τό δεξί σας. Και δεν μοιάζουν
μόνον απέξω αλλά και από μέσα,
δηλαδή, όχι μόνο στο σώμα αλλά
και στην ψυχή. Με την πρόφασιν ότι είναι δίδυμοι, μαζί πάντα κά-
μνουν άτακτα, και μαζί πάντα κάμνουν φρόνιμα.

Αυτή τή στιγμή πού τους βλέπετε, σκάπτουν ένα κανάλι, πού θά
ένωση δύο μικρά ρυάκια. Θέλουν να κάμουν ένα και μεγάλο, αντί των δύο
μικρών. Με τά φτυάρια ή δουλειά δεν γίνεται γρήγορα με τά χέρια
προχωρεί γρηγορώτερα. Και δός του σκάπτουν με τά χέρια.

Νά, τό έκαμαν κηόλα! Μπροστά τους δεν παραβγαίνει ούτε ο στρα-
τηγός Τύρ, πού έκοψε τόν ισθμό της Κορίνθου και ένωσε δύο θάλασσας!
Κατά δυστυχίαν όμως, ο Τάκης και ο Τοτός έκαταλέρωσαν τά μουτρά
των όταν έσκούπισαν τόν ιδρωτά των, και — πρέπει να τό λέμε, άς είναι
και έντροπή... — όταν έβύζαξαν
λιγάκι τά δάκτυλά των για να ξε-
διψάσουν... (πώ! πώ!)

— Τώρα, λέγει ο Τάκης, πάμε να
εαπλωθούμε στη βρύσι πού είναι
στην άκρη του κήπου.

— Έτσι θά πιούμε και νερό, με
τά φλασκιά μας πού τάφισαμεν από
κάτω από την κρεββάτινα! απο-
κρίνεται ο Τοτός, πού πάντα έχει
και αυτός ιδέες.

Τά δύο προσωπάκια έξανάγιναν
γρήγορα ροδοκόκκινα, αλλά για να
παύση ή δίψα των, έχρειάσθη πε-
ρισσότερη ώρα και περισσότερο
νερό.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

(Έπεται συνέχεια)

άπίσω, κοντά στην εκκλησίαν, ή επάνω;
Έπρόφηξα και έννοιωσα. Η μία φωνή
έβγαίναν από ένα μικρό τετραόκκι,
με γαλάζιον φόρεμα. Η άλλη από
ένα μεγάλο, πανομοιόμορφο τετραόκκι. Το
ένα είχε την απλότητα και την άπειριαν
παιδιού, τό δεύτερο την πείραν και την
καλωσύνην μεγάλου.

— Έπάγω, ειπε τό μικρόν, άφ' ου
έπεράσαμε τό δωμάτιον των θυρών πού
βρίσκον τά κορίτσια τά γαλάζια των.

— Ξύρω, ειπε τό μεγάλο με χαμύ-
γελον κ' έπειτα έμβήκας εις ένα διαδρο-
μον στρωμένον με ευμορφές πλακες. Δε-
ξιά και άριστερά ολο δωμάτια... Έγώ
ένθυμούμαι και τα πυκνά δένδρα και τους
ανθισμένους φράγους, εκεί πού κτίζουν
τό άτπρο παλάτι των κοριτσιών...

— Ητο παρεμύθη της πρωτοχρονιας.
Άλλοτε, όταν σ' έρωτάσα για να μ-
θω τόν κόσμο, μου έλεγες πώς τά παι-
διά, όταν έπιερώνουν εθεται είναι γε-
μάτα χαράν, εγώ όμως είδα δάκρυα...

— Δάκρυα! ειπε τό μεγάλο τετραόκκι.

— Ναι! Εκεί κάτω στο χαμηλό
σχολείο είναι κ' ένα κορίτσια έως εν-
δεκα χρόνων λεπτοκαμωμένον, με μιά
ευγένεια εις τό πρόσωπον και έξυπναν!...
αλλά τόσοσ πωχόν ώστε τά κοριτσάκια
της τρέφεις του τό μεσημέρι μισρίζον-
ται μαζί του το στήθον των... Άνα-
τρίχιαζε τό κακόμοιρον μέσα στα πα-
λχα ταΐματα φάρμακα των... Τά μεγάλα
κορίτσια, αυτά πού θά ξεσούλισουν τό
καλοκαίρι και θά σχολοπισθουν σ' ανατο-
λή και δύση, άπερασιζαν με την άθρηϊαν
καποιας πονετικής καρδιάς, να κάμουν
μιά καλωσύνη. Αγόραζαν ύφασμα και
έκοψαν και έραζαν μιά φαντάσινα, μιά
αυρία και ό,τι άλλο...

Το χαμυμένο τό κοριτσάκι δεν είχεν ει-
δησι. Το έρώτασαν. Τά μεγάλα κορίτσια
εις τά θρανία τό κοριτσάκι έμβάινει μέ-
σα με άποριαν, ότι με θέλουν; δεν μαν-
τεύει τίποτε... Τότε μιά από τάς με-
γάλας παίρνει τά φορέματα πού ήσαν
παρέκει εις τό τραπέζι πλησιάζει τό κο-
ριτσάκι, τό φιλεί και του λέγει γλυκά:

— Παιδάκι μου, αυτα είναι ιδικά σου
σου τά προσφέρει ή τάξις μας.

Οι και να έδλεπες την εκπληξιν, την
χαράν, την ευγνωμοσύνην, πώς ανέβηκαν
όλα μαζί εις τό πρόσωπον του κοριτσιού,
και πώς τά μάτια του έγέμισαν δάκρυα
και πώς αγκάλιαζε σφικτά τά χέρια τά
καλά, και τά φιλούσε!... Και τό
κορίτσια τό μεγάλο! Η συγκίνησις τά
έπνευσε έκνοσην τά κεφάλια των και έ-
κλαιαν. Κ' έμισαροβάλλες όλο τό δω-
μάτιον από καλωσύνην και ευγνωμο-
σύνην...

Έδώ έσβυσε τό σιγαλό ψιθύρισμα πού
άμυίαζε με μακρινό κελάδημα

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Γδε Διάπλαση τοῦ 1902, σελ. 30, σελ. 388]

Τὰ ἴδια ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἐσημείωσα εἰς προηγούμενους μεταφραστικούς Διαγωνισμούς, παρατηρῶ καὶ εἰς τὸν παρόντα: παρεξηγήσεις τοῦ κειμένου, ἀκυρολεξίας, γαλλισμούς, γλώσσαν ὑπερκαθαρεύουσαν καὶ σχολαστικὴν, ἀκατάλληλον διὰ διήγημα, — καὶ μάλιστα παιδικόν, — καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἐκ τῶν τετρακοσίων μεταφράσεων, τὰς ὁποίας ἔλαβα, ὀλίγοι σχετικῶς εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῶν ἐλαττωμάτων τούτων.

Ὁ πρῶτος σκόπελος τῶν μεταφραστῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπόδοσις τῆς φράσεως: «les taloches volent.» Τούτῳ σημαίνει κατὰ λέξιν: «οἱ κόλαφοι (τὰ ραπισμάτα, οἱ μπάτσες) πετοῦν». Ἄλλὰ προκειμένου περὶ ραπισμάτων, εἰς τὴν γλώσσάν μας δὲν λέγομεν «πετοῦν», λέγομεν «πιπτουν». Ἦτο λοιπὸν ἀόλιτος ἀνάγκη, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ γαλλισμοῦ, νάντικατασταθῆ τὸ ῥῆμα τούτου ὅμως ὀλίγοι τὸ ἔκαμαν, ἡ δὲ ἔκαμαν ῥογήμα. Καὶ βλέπω μεταξὺ τῶν μεταφράσεων: «τὰ ραπισμάτα πέρνουν καὶ δίνουν... διαμείβονται... ἀναλλάσσονται». Κάποιος μεταφράζει: «τὰ λακτισμάτα σχίζουν τὸν ἀέρα!» ἄλλος τὰ λέγει «αγρόνθους», ἄλλος «αγρονοχοπήματα», καὶ ἄλλος ἀπλῶς «ξύλον».

Ἡ σχετικὴ φράσις τοῦ βραβευμένου εἶνε ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ ζωντανή.

Ἄλλος σκόπελος ἦτο ἡ ἀπόδοσις τῆς φράσεως: «remue un gros ver» Μετρικοί μεταφράσαν «αἰεταται» ἄλλοι «κινεῖται», ἄλλοι «συστρέφεται». Ὁ βραβευόμενος ἔγραψε «σαλεύει». Αὐτὴ εἶνε ἡ κυρολεξία.

Ἀρκετὰ φαίνεται, ἐδυσκόλευσε τοὺς μεταφραστὰς καὶ ἐκεῖνο τὸ «rif! raf!» διὰ τοῦ ὁποίου ὁ γάλλος συγγραφεὺς παριστᾷ τὸν ἦχον τῶν ραπισμάτων. Οἱ πλεῖστοι — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ βραβευόμενος, — τὸ μετέφρασαν ἡμᾶλλον τὸ μετέγραψαν οὕτω: π ρ ῖ φ ἄ φ ρ! Δὲν εἶνε λάθος, διότι ἡ φράσις, ὡς διεθνὴς πλέον, εἰσῆχθη καὶ εἰς τὴν γλώσσάν μας. Ἄλλ' ἐξ ὧν ἐπεχειρήσαν νὰ τὴν ἐξελληνίσουν, δὲν ἐπέτυχαν ὅλοι. Κατὰ τὸ «σαφ-τσούφ» ἄλλὰ ἐκεῖνο τὸ «ντάπ-νιούπ» καὶ τὸ «γκάπ-κοὺπ» ποῦ ἔβλαν μετρικοί, δὲν ἀρμόζει ὁ δὸς τὴν περιστασιν. Μὲνον ὁ Ἀσπρὸς τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ Κυδαθηναῖος εὐρῆκαν τὴν ζωντανήν, τὴν χαρακτηριστικὴν φράσιν, ἡ ὁποία εἶνε: «πάτ-κιοῦτ!»

Ὁ Ἀρχικαλαμπούριστῆς, τὸ Ἀσπρὸ Ποντικᾶκι, ἡ Ζαπ-

μιστῆς, ὁ Θεαγέννης, ἡ Φιλόπατρις Ἰάς, ὁ Χαλκιδεὺς Λιμοκοντόρος καὶ ἡ Νεράιδα τῶν Σετσῶν, εἶνε ἀξίεπαινοὶ διότι ἐσκέφθησαν νὰ ἐξελληνίσουν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώδων Marianne καὶ Françoise, τὰ ὅποια δὲν εἶνε βέβαια ἐλληνικά. Τούτῳ πρέπει νὰ γίνεταί πάντοτε εἰς τὰς μεταφράσεις τῶν ξένων ἔργων, ἔταν, — ὅπως ἐδῶ, — δὲν πρόκειται περὶ διηγήματος ἱστορικοῦ ἢ ἠθογραφικοῦ.

Κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐλευθερίας τοῦ μεταφραστοῦ, — ὁ ἐπιτοὺς βεβαίως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσθέτῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ νὰ παραλείπῃ καμμίαν λέξιν, — ἔκαμαν πολλοὶ ἄλλα τὴν μεγαλητέραν ἔκαμαν ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Ἀγάπης, (ὁ ὁποῖος προσέθεσεν ἐλοκλήρους περιόδους ὡστε εἰμφορὰ νὰ εἴπω ὅτι διετυχεύετε μᾶλλον ἢ μετέφρασε τὸ διήγημα.) καὶ ὁ Ἀρχικαλαμπούριστῆς, ὁ ὁποῖος ἰδοῦ πῶς μεταφράζει τὸν πρῶτον διάλογον:

«— Ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς θὰ το πάρω! — Θὰ το πάρω ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ! — Θὰ το πάρω καὶ θὰ σκάσης. — Κάνε ὄρεξι... »

Πολὴ μεγάλη ἐλευθερία! Ἐν τούτοις καὶ αἱ δύο αὐταὶ μεταφράσεις εἶνε ἀπὸ τὰς καλὰς.

Ἐλαβα καὶ μίαν ἐμμετρον μεταφράσιν ἀπὸ τὸ Ποντικὸν Ἡσικέριον ὁ ὁποῖος εἶνε, ἄλλα δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαγωνισθῇ διὰ βραβεῖον, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐξ ὧν, ἡ ὠραιότερα μεταφράσις εἶνε ἡ τοῦ Ναπολέοντος Λαπαθιώτη. Εἶχε βεβαίως καὶ αὐτὸς τὴν λάθη του. Ἐξάρνα παρέλειψεν, ἴσως ἐκ παραδρομῆς, νὰ μεταφράσῃ τὸ ἐπιθετικὸν frische (ποίησις — νωπὸν κάρυον ἢ φρέσκο καρῦδι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ξηρόν.) Εἰς ἓνα μέρος εἶχε «πηγαῖνατε νὰ τραβήξετε κτλ.» ἀντὶ «εἰπήγατε». Τὸ «νίνετε» μετέφρασε «Νὰ ζήσετε» ἐνῷ ἐδῶ θέλει «νὰ ζήτε» — μολοντι εἰς τὸ γαλλικὸν δὲν γίνεταί διάκρισις. Ἄλλ' αὐτὰ ἦσαν μικρὰ καὶ ἐδιορθώνοντο εὐκολα. Καὶ τὰ ἐδιορθώσα, βλέπετε, διότι τὰ προτερήματα ἦσαν πολὺ ἀνώτερα τῶν ἐλαττωμάτων, καὶ πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ προτερήματα τῶν ἄλλων μεταφράσεων. Ἦτο τῶντι μίαν μεταφράσιν ἔχει μόνον πιστῆ, ἔχει μόνον ἀπηλλαγμένη γαλλισμῶν, ἀλλὰ καὶ ἰδιόρρυθμος, ὠραία, χαρακτηριστικὴ, εἰς ζωντανὴν ὁμιλουμένην γλώσσαν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναπολέον Α. Λαπαθιώτης. [15ε].
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρχικαλαμπού-

μιστῆς. [10ε]. — Χαλκιδεὺς Λιμοκοντόρος. [10ε]. —

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρυθρὸν Νέφος [8ε]. — Ἀσπρὸ τῆς Ἀνατολῆς [8ε]. — Ζαπκίς [8ε].

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ [ἀπὸ 5ε εἰς ἑκάστον:] Φιλόπατρις Ἰάς. — Πικροδάφνη. — Καρδούλα. — Ἐσπεριόβλα. — Κυκλαμιά. — Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης. — Κεντρί. — Μολὸν Λοῦβ. — Ποντικὸς Ἡσικέριος. — Μοσοῦνδαλος Ἰάσων.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ [ἀπὸ 3ε εἰς ἑκάστον:] Θεαγέννης. — Ἀσπρὸ Μοσοῦν. — Μὴ μου Ἄσπρον. — Ἀετὸς τῶν Λιμοκοντῶν Ὀφίων. — Ν. Ζαλοκώστας. — Φιλοθέου τῶν Ἐξορίτων. — Πάλλουσα Καρδία. — Κλεθρονίος ὁ Λίνδιος. — Ἐσπεριόβλα. — Κωνστ. Ἀλ. Ἡλιόδης. — Ἀσπρὸ Ποντικᾶκι. — Τριπόλεμος. — Νεραΐδα τῶν Σετσῶν. — Κυδαθηναῖος. — Ἰτιά. — Θεὸς τῆς Γεωργίας.

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ [ἀπὸ 2ε εἰς ἑκάστον:] Πριγκίπισσα Ἐλένη. — Κωνσταντῆ Ἀσπρὸν. — Σούρα Φέρτα. — Μαρταρίνη τῆς Χίου. — Ἀγριοτριανταφυλλιά. — Κίτρινο Νέφρον. — Ἀρκατωσία Π. Κεντρί. — Ἐξορίσιος Ναπολέων. — Φιγὴ Μπουλουμπόση. — Μουστηριάδης Φύσις. — Ροδόρος ὁ Κακαρητής. — Ἀθὰ Καρδία. — Σουλῶδὸς τῆς Καρδίτσας. — Ἀρχιστράτης Δέβελ. — Νικόλαος Σιόνης. — Σπῆλαιος Δοκασαῖος. — Ἰσημερινὸς τῶν Ἐξορίτων. — Φάρος τῆς Ἀνατολῆς. — Γεώργιος Ἀθανασιάδης. — Γεράσιμος Ἀλιβιλιάνος. — Καλὸς Ὀμιλος. — Λευκὸν Κέντρον. — Κορινθιακὸν Κῆμα. — Τζάμος Ἀνακατωμέτος. — Σκαρδαλιόρος. — Δημήτριος ὁ Φαληρέας. — Θεσσαλιῶν Ἄνθος. — Κελαϊδίσινα. — Λίγιστος. — Πληγόμενος Ἀετὸς. — Ἀγγελος Λαζάρ. — Πάρος. — Πεπρωμένον. — Τριπόλεμος. — Φάρος Λοῦβ. — Καπηλιῆς Κόθρον. — Ροδία Κωνηγέτις. — Πέτρα Σκαρδαλίον.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ [ἀπὸ 1ε εἰς ἑκάστον:] Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης. — Κατοσομαλλίον. — Πικροδάφνη. — Ροδόση Γ. Ροδοπούλου. — Πελλίος Δ. Ἰωαννίδης. — Φλόρος Ἀπκίς τῶν Σουλῶν. — Οὐράνιος Θόλος. — Βολιώτικον Κρασί. — Στυλιανὸς Β. Ἀμπεροπούλος. — Πειραϊκὸς Ἀσπρὸς. — Ὀρεὸς τῆς Χίου. — Ἀδρεμί. — Τραπεζὸν Γιοσμί. — Μέλαιος Ἀδάμος. — Σινγεφάδης. — Ημερὰ. — Ζωγρὰ Ἰπάρκις. — Πότος Εἶμα. — Ζιζάνιον Γουρασίον. — Ἀτ-Ἀτ-Λάτ. — Σπρ-Ἀ-Φαλουά. — Θέλωσον. — Κοῦλα Σ. Βασιλείου. — Ἡρῶς τῶν Ζαλοκῶν. — Βίσιμαρ. — Τυδεὺς. — Ἀπολοθεὸς Παράδεισος. — Λαμπρὸς Κιθαροδός. — Γουρναράτος. — Κωνσταντῆ Β. Παπαδοπούλου. — Ἀδρὰ τῶν Ἡλίων. — Ἀγρὸ Περιστεράκι. — Βροντὴ τῶν Διῶν. — Ἄνθος τῶν Σολωμῶν. — Κάμεν Σόλβα. — Πειραϊκὴ Νόξ. — Ἄρσις τῶν Κάμπου. — Χρυσόφωρος. — Χειμωνιάτικος Ἡλιος. — Μαρκήσιος Βαλδοῦντος. — Μικρὸς Ἀθηναῖος.

ΤΟ ΚΑΡΤΔΙ

(Ἡ βραβευθεῖσα μεταφράσις)

« Σοῦ λέω θὰ το πάρω! — Σοῦ λέω δὲν θὰ το πάρω! — Σοῦ λέω νὰ! — Σοῦ λέω ὄχι!... »

Καὶ πῖφ! καὶ πῖφ! οἱ μπάτσες πέφτουν... Μεταξὺ ποιῶν: Μεταξὺ τῆς Φραγκίσκας καὶ τῆς Μαρίας, ποῦ μιλῶνουν γιὰ ἓνα φρέσκο καρῦδι, τὸ ὅποιον εὐρῆκαν πρὸ ὀλίγου. Καθεμιά τὸ θέλει

ἐλοκλήρη, χωρὶς νὰ το μοιρασθῇ μὲ τὴν ἄλλη.

Ἄ, νόστιμο, ἀλήθεια, κοριτσάκια, νὰ μιλῶν κανεῖς ἔτσι, σὰν κακομαθημένος μάγκας, νὰ λέγῃ χοντρόλογα καὶ νὰρπάζεται ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ὄλο-ὄλο, γιὰ ἓνα καρῦδι!

Ἄφοῦ ἐπιμένετε τόσο καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη, δὲν θὰ κἀνατε καλλίτερα νὰ το μοιρασθῆτε φιλικᾶ; Θὰ σὰς ἄξιζε πολὺ νὰ ἦταν χαλασμένο!

Καὶ εἶνε, ἀλήθεια. Κυττάξετε. Ἀνίμεσα ἐστὰ διὸ τσόφλια, σαλεύει ἓν παχὺ σκουληκι, ἐστὶ μίση μαύρης σπιλάς. Τὶ ὠραία ἀφορμὴ γιὰ καυγᾶ ἓνα χαλασμένο καρῦδι!

Καὶ γιὰ τέτοια ἀκαθάρσια ριχνόσαστε ἢ μὴ ἀπάνω ἐτὴν ἄλλη, σὰν πὲς γάτες ποῦ γρατσουρίζονται! Δὲν ἐντρέπεσθε!

Γιὰ ἓνα βρώμικο πρᾶγμα, ποῦ καὶ τὸ παχὺ σκουληκι ἀκόμη δὲν το θέλει, πῆγατε νὰ τραβήξετε τὰ μαλλιά σας, νὰ ξεσχίσετε τὰ ρούχᾶ σας, νὰ γρατσουρίσετε ὡς ποῦ νὰ ματώσετε ἴσως! Δὲν ξέρετε λοιπὸν πόσον ὁ θυμὸς εἶνε ἀσχημασ!

Μὴ φιλονικητε ποτε, κοριτσάκια. Ὁ κατ' ἐντροπιάζεσθε ἂν, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἦταν ἐμπρὸς σας ἓνας καθρέπτης, γιὰ νὰ σὰς δείξῃ τὸ θυμὸ μ' ὅλην τὴν ἀσχημασ.

Νὰ ζήτε εἰρηνικὰ μ' ὄλο τὸν κόσμον, νὰ εἰσθε ἡμέρες, νὰ εἰσθε εὐγενεῖς καὶ νὰ μὴ λησμονήτε ὅτι πολὺ συχνά, ἡ ἀφυρμὴ μεγάλου καυγᾶ δὲν εἶνε πιδ' σπουδαία ἀπὸ τὸ χαλασμένο καρῦδι τῆς Μαρίας καὶ τῆς Φραγκίσκας.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

«Σοῦ λέω θὰ το πάρω!» (Σελ. 6, στίχ. γ')

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 77ος

Δύοις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τῷ φυλλάδιου τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1903.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νῖος 77ος Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ πρὸσθετοῦν ἐγκαρδίων ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Δύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς ὁρους τοῦ ἀναγεγραμμένου εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ «Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ», οἱ ὅποιοι πρκαμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν Δύσεων.

Βραβεῖα θάπονεμηθοῦν τὰ ὠρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ «Ὁδηγοῦ» (σελ. 10.)

Ἡ οἰκογένεια Μοράνδου.— Ὁ Ἀνδρῆκος.— Ὁ τράγος Κεμπάν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν θητεῖαν του εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ὁ Ἀντώνης Μοράνδος ἐγύριεν εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ μικρὸν χωριὸν Λαμμοδῆ τῆς γαλλικῆς Βρετανίας, εἰς τὸ ἀγαπημένον σπιτάκι ὅπου εἶχε διαρρεῦσθῃ ἡ παιδικὴ του ἡλικία.

Τὸ Λαμμοδῆ εἶνε χωριδάκι παραθαλάσσιον. Καμμίαν σκρανταριὰ σπιτάκια, συμμαζευμένα τριγύρω εἰς τὴν ἐκκλησοῦσαν, καὶ ἄλλα τόσα κλυδωνίζοντο ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα τόσα κλυδωνίζοντο ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα τόσα κλυδωνίζοντο ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα τόσα κλυδωνίζοντο ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὸν μονάκριβον θάλαμον τῶν κλυδων τούτων, καθὲ κρεβάτι σχηματίζει καὶ μίαν ξεχωριστὴν καμαροῦσαν. Εἶνε καμωμένα ἀπὸ κερυδιῶν ἢ ἀπὸ δρῦν, καὶ κλειγόνται ὡσαν ἑρμάρια. Μόνον τὴν νύκτα ἀνοίγονται τὰ δύο φύλλα, διὰ νὰ πέρνη ἄερα ὁ κοιμώμενος. Καὶ διὰ νὰ φθάτῃ κανεὶς ἔως τὸ στρώμα, ὑπάρχουν ἐμπρὸς δύο ἢ τρία σκαλοπάτια, μ' ἓνα συρτάρι τὸ καθένα. Ὅταν ἡ οἰκογένεια εὐπρεπῇ, τὰ συρτάρια αὐτὰ εἶνε γεμάτα μὲ χονδρὰ καὶ στερεὰ ἀσπρόρουχα, καθαρὰ καὶ μετὰ ἀσπρόρουχα, καθαρὰ καὶ μετὰ ἀσπρόρουχα, καθαρὰ καὶ μετὰ ἀσπρόρουχα.

Ἔτσι ἦταν καὶ ἐστὶ σπῆτι τοῦ Ἀντωνίου. Εἶχεν ἀκόμη ἓνα περιβολάκι, μίαν

ἀγαλάδαν καὶ δύο γίδες. Ἡ βάρκα του ἔθεωρετο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο ἄξιος ψαρεὺς καὶ τίμιος παλλικᾶρι. Καὶ δταν ἐστεφανώθη τὴν ἀρραβωνιαστικὴν του Μαρίας, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενον διτῷ ἐλοκλήρη χρόνῳ, ἐλογίσθη εὐτυχέστερος καὶ ἀπὸ βασιλέα!

Γρήγορα ἡ οἰκογένεια ἐμεγάλωσεν. Ἐπὶ κεφαλῶν καὶ κόκκινα μαγουλάκια σὰν τὰ μῆλα, ἐφαίνοντο εἰς τὰ μεγάλα κρεβάτια. Πρῶτα-πρῶτα ἐγεννήθη ὁ Ἀνδρῆκος, γερὸ παιδί, ποῦ ἀπὸ τριῶν χρόνων ἔτρεχεν ἐλοκλήρη. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ Διονυσία, ἔπειτα ἡ Ροζαλία, καὶ εἰς ὄλον τὸ περιβολί, εἰς τὸν δρόμον, καὶ τὴν ἀκραγιαλιάν, εἰς τοὺς βράχους, παντοῦ ἔτρεχον καὶ ἐπληθύνοντο τὰ τρία παιδάκια. Οἱ φωνοὺς τῶν ἐγμῆζαν τὸ σπῆτι ὄλοι ἐθαύμαζαν τὴν εὐρωστίαν των, καὶ οἱ γέροντες ὠμολόγουν ὅτι ποτε των δὲν εἶδαν τόσον εὐμορρα παιδιὰ.

Ὅταν ὁ Ἀντωνίου, ὑπερ' ἀπὸ τὴν κουραστικὴν ἐργασίαν ἕλης τῆς ἡμέρας, ἐγύριζε τὸ βράδυ εἰς τὸ σπῆτι του, μετὰ τὴν ἡμέραν, δὲν ἠσθάνετο καθόλου τὸν κόπον ἀπεναντίας ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσεν ἀπὸ χαρὰν, μόλις ἐβλεπε μακρῶθεν ἓν μικρὸν ὑπατρεμόν φῶς, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὡς νὰ τον ἐχαιρετοῦσε:

— Τρέξε, τῷ ἔλεγε, σὲ περιμένουν. Τὸ δεμάτι εἶνε ἕτοιμον διὰ νὰ εἰσθῆ εἰς τὴν φωτιάν καὶ θὰ ἐξανάψῃ παιδρῶς ἔταν θὰ ἐμῆδες. Ἡ καρδιά σου εἶνε εἰς τὴν θέσιν της. Τὰ μικρὰ εἶνε εἰς τὸ παράθυρον καὶ προσπαθοῦν νὰ σε διακρίνουν εἰς τὸ σκοτάδι. Ἡ γυναῖκά σου ἀνησυχεῖ, καὶ ὁ γέρο-γείτονας, μισοκοιμισμένος παρὰ τὴν ἐστίαν, σηθόνει κάπου-κάπου τὸ κεφάλι του διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦλθες...

Ἀργότερα, ὅταν ἐμεγάλωσαν ὀλίγον τὰ παιδία, ἐπῆγαιεν μὲ εἰς προὔπαντησιν τοῦ πατρὸς των, ὁ ὁποῖος ἐγύριζεν ἀπὸ τῶν ψάρεμα. Τότε ὁ εὐτυχὴς ψαρεὺς ἔπερνε τὰς μικρὰς εἰς τὴν ἀγκυλιά του, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴν Διονυσίαν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν Ροζαλίαν, ἐν ᾧ ὁ Ἀνδρῆκος, καθισμένος καθβαλκευτὰ εἰς τὸν λαϊμόν του, ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλάθι τὸ γεμάτον ψάρια, ἐφλυαροῦσε μὲ τὴν Διονυσίαν, στρεφόμενος κάπου κάπου διὰ νὰ προσέξῃ τὴν δαγκάναν κανενὸς ἀστακοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ γαϊνίσις τῷ ἐφαίνετο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν βασίον τοῦ πνιτοῦ.

Τὴν ποῦ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας, ὁ Ἀνδρῆκος εἶνε ἐννέα χρόνων. Ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος διὰ τὴν ἡλικίαν του, ἀλλὰ καὶ κάπως βραδύπους, καὶ ὄκνος τόνσον, ὡστε οἱ συνομήλικοι του τὸν εἶχεν ἐπωνομάσθῃ κοιμισμένον. Ἐτρωγε πολὺ, εἰργάζετο ὀλίγον καὶ δὲν ἐσκέπτετο καθόλου. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἦτο κα-

λό παιδί, αγαπούσε τους γονείς του, δεν έλεγε ποτέ ψεύματα και ήτο ανίκανος να βλάψη κανένα έκουσιως. Το όνειρόν του ήτο να γίνει ναυτικός. Προς το παρόν, έκοιμυόσασε σαν ψάρι, έσκαρ-φάλωνε σαν σκύλος, και δεν εφοβήτο τίποτε, παρά μόνον την πονηριάν της αδελφής του Διονυσίας.

Αυτή ήτο έπτά χρόνων, μικροκαμωμένη, σχεδόν αδύνατη διά χωριατοπού-λων. Άλλα ήξευρεν από τώρα να ρά-πτει και να πλέκει, έδουλοῦσε την μητέ-

«Ο Άνδρικός δεισιπύσθη βοσκός...» (Σελ. 8, στήλ. α')

ρα της εις το νοικοκυριό, και εύρισκεν ακόμη καιρόν να παίζει εις τον μεγα-λότερον αδελφόν της χιλια παιγνίδια, τό ποία τον έμάνθαναν ότι κάποτε ή άδου-μια έμπορεύει να νικήσει την δύναμιν...

«Ο Άνδρικός τό είχε καθαρό, κ' έδασάνι-ζε τό μυαλό του διά να φανή έξυπνό-τερος, αλλά ποτέ δεν κατώρθουε να νι-κήσει. Και αν τυχόν έθύμονεν, ή Ριζα-λία έπικρινε τό μέρος της αδελφής της. Ήτο τέσσαρων χρόνων αυτή, γερό κο-ρίτσι, και ως σύμμαχος άρκετά έπίφοβη, διότι εν ώ με τό μικρά χιράκια της έ-πέφθετο κατά τού αδελφού της, εκείνος, μη θέλων να μεταχειρισθή βίαν, προσε-πάθει να την ήσυχάζη με τό λόγια. Ή μικρούλα τότε έσάλαζε τό γέλια, ό Άν-δρικός έκαμνε τό ίδιο, και ή σκηνή έπέλείνε πάντοτε εύθυμα.

Όταν έμεγαλώσεν ακόμη όλίγον, ό Άνδρικός «διωρίσθη» βοσκός της αγε-λάδας, των δύο γίδων και ενός τράγου, νέου τροφήν της οικίας, — και ως βοη-θός τού έδότη ένας μεγάλος μαύρος σκύ-λος, με σπείλερν ρύγχος, ένομαζόμενος Κιντού, λέξις ή οποία βρετανικά σημαίνει μαυρόσκυλος. Εις τό Λαμμο-δέξ ομιλούν μόνον την βρετανικήν διά-λεκτον, ή οποία εινε ή αρχαία γλώσσα των Κελτών, των πρώτων κατοίκων τής χώρας.

«Ο Κιντού και ό Άνδρικός ήσαν φί-λοι στενοί. Και οι δύο είχαν άδυναμιάν

διά τον τράγον, ό οποίος ένομαζέτο Κεμπάν και ήτο τό πλέον πονηρόν και τό πλέον άλλόκοτον ζώον που έμπο-ρεύει κανείς να φαντασθή. Άλλ' είχαν έξυπνάδαν, έκαμνεν ένα σωρό πονηριές διά ναρκάξη, αλάτι, και τό μεριδίον του ήτο πάντοτε σχεδόν μεγαλύτερον από των άλλων. Αυτό δεν ήτο δίκαιον, και ό Άνδρικός έμετανοούσε διά την μερολη-ψίαν του, όταν έδλεπε τον Κεμπάν, πα-ρά ποτε ανυπότακτον, ναποκρινείται εις τόσας φωνάς του σκέρφων.

«Όταν έβλεπον τον Κεμπάν, ή άγελάδα και οι δύο γίδες, αν δεν τον έδλεπαν όλην την ημέραν; Οι δε φαρδεις δεν ού έγύριζαν παρά τό βράδυ, και αυτό σημερον έξαι-ρετικώς, διότι συχνά άποσειάζαν δύο και τρεις ημέρας. Ποιος τό έδραζε τό ζώο να βοσκήσεν; Ή μικρά Ριζαλία μήπως που φεβήται τόσον τον τράγον; ή ή Διο-νυσία που έχει τόσας δουλειές εις τό σπίτι; Καθένας έχει την έργασίαν του, και ό Άνδρικός έκρεπε να κάμη την ιδιάν του. Ύπέκωψε λοιπόν στενάζων, και όταν ή βάρκα άπεμακρύνθη, έπήρε πάλι τον βράνον διά τό σπίτι.

«Όταν έβλεπον, είδε την Ριζαλίαν, ή οποία άνιδαρμένη εις ένα πάγκον πλησίον της θύρας, έτραγε μίαν πελω-ρίαν φέταν ψωμί άλειωμένη με φρέσκο βούτυρον. Τέσσερα πέντε κοτόπουλα την είχαν περιτριγυρισμένη και της έζή-τουν μεριδίον ή αθάνατα των καλύτερα ήτο μεγάλη, διότι έπηδούσαν να τό πά-ρουν μόνον των και διά να μη την φθά-νουν, ή μικρά είχαν άναμώη εις τον πά-γκον κ' έκρατούσε την φέταν εις τον άέρα. Έν τούτοις, κάθε φορά που την έχαμήλωνε διά να διαγκάση, άπέσπα μι-ρικά φλουρα και να έρριπεν εις τό ά-δηφάγον σμήνος.

«Όταν έβλεπον, είδαν την φέταν εκεί-νην, τό βούτυρον και τό λευκό βουτά-κια της αδελφής του, τά οποία έλαμπα-νάναν, έπάγυνε τό βήμα και έπήρε τον εις την καλόθην.

«Τό ήξευρα πώς ό Άνδρικός δεν μπορούσε να λείψη την ώρα τού φαγη-τού! άνέκραζεν ή Διονυσία.

«Ποτέ! είπεν ή Άνδρικός, ό ποί-ος δεν έγνώριζε να ήμολογή τόσ άδου-ναμίας του.

«Ηκολούθησε την μητέρα που εις τό σκοπό, τό ποίον έχρησίμωσεν ως όφοφυλάκιον, και την είδε να κούνη μίαν περαστίαν φέταν, από την μίαν άκρην του καρδελιού έως την άλλην. Ή φέτα την έσκέπασε με παχύ στρώμα βουτύ-ρου, ενώ ό Κοιμισμένος, έξυπνότερος αυτήν την φορά, άνοιγε τό στήμα εν των προτέρων. Και μόλις έπήρε την φέταν εις τό χέρια του, την έδάγκασε

πιν ό Άνδρικός. Ήρώ από τώρα ένα σωρό πράγματα. Θέλεις να σου πώ πώς λένε την καλιάν τή. Βάρκας; καρίνα; τό μπροστινό μέρος; πρόρα; τό ξύλο που δένουν τό κουπί; σκαρμός... όχι, σκαρμός.

«Δέν εινε καθόλου κουτό τό παιδί, είπεν οι ψαράδες.

«Και ό Άντώνης έχαμογέλασεν ύπε-ρηφάνως.

«Πόρε με, σε παρακαλώ, έξηκολού-θησεν ό Άνδρικός, άποτεινόμενος προς τον πατέρα του.

«Άλλ' αυτός τού ύπενθύμισε τό καθή-κοντα που είχαν ως βοσκός. Τι ού έλεγον ό Κιντού, ό Κεμπάν, ή άγελάδα και οι δύο γίδες, αν δεν τον έδλεπαν όλην την ημέραν; Οι δε φαρδεις δεν ού έγύριζαν παρά τό βράδυ, και αυτό σημερον έξαι-ρετικώς, διότι συχνά άποσειάζαν δύο και τρεις ημέρας. Ποιος τό έδραζε τό ζώο να βοσκήσεν; Ή μικρά Ριζαλία μήπως που φεβήται τόσον τον τράγον; ή ή Διο-νυσία που έχει τόσας δουλειές εις τό σπίτι; Καθένας έχει την έργασίαν του, και ό Άνδρικός έκρεπε να κάμη την ιδιάν του. Ύπέκωψε λοιπόν στενάζων, και όταν ή βάρκα άπεμακρύνθη, έπήρε πάλι τον βράνον διά τό σπίτι.

«Όταν έβλεπον, είδε την Ριζαλίαν, ή οποία άνιδαρμένη εις ένα πάγκον πλησίον της θύρας, έτραγε μίαν πελω-ρίαν φέταν ψωμί άλειωμένη με φρέσκο βούτυρον. Τέσσερα πέντε κοτόπουλα την είχαν περιτριγυρισμένη και της έζή-τουν μεριδίον ή αθάνατα των καλύτερα ήτο μεγάλη, διότι έπηδούσαν να τό πά-ρουν μόνον των και διά να μη την φθά-νουν, ή μικρά είχαν άναμώη εις τον πά-γκον κ' έκρατούσε την φέταν εις τον άέρα. Έν τούτοις, κάθε φορά που την έχαμήλωνε διά να διαγκάση, άπέσπα μι-ρικά φλουρα και να έρριπεν εις τό ά-δηφάγον σμήνος.

«Όταν έβλεπον, είδαν την φέταν εκεί-νην, τό βούτυρον και τό λευκό βουτά-κια της αδελφής του, τά οποία έλαμπα-νάναν, έπάγυνε τό βήμα και έπήρε τον εις την καλόθην.

«Τό ήξευρα πώς ό Άνδρικός δεν μπορούσε να λείψη την ώρα τού φαγη-τού! άνέκραζεν ή Διονυσία.

«Ποτέ! είπεν ή Άνδρικός, ό ποί-ος δεν έγνώριζε να ήμολογή τόσ άδου-ναμίας του.

«Ηκολούθησε την μητέρα που εις τό σκοπό, τό ποίον έχρησίμωσεν ως όφοφυλάκιον, και την είδε να κούνη μίαν περαστίαν φέταν, από την μίαν άκρην του καρδελιού έως την άλλην. Ή φέτα την έσκέπασε με παχύ στρώμα βουτύ-ρου, ενώ ό Κοιμισμένος, έξυπνότερος αυτήν την φορά, άνοιγε τό στήμα εν των προτέρων. Και μόλις έπήρε την φέταν εις τό χέρια του, την έδάγκασε

τόσον βαθειά, ώστε έπασάλειψε την μύ-την του και τό μάγουλά του έως τό μά-τια. Ή μητέρα του, διά να τον φιλήσει, ήναγκάσθη να καθαρίση ένα μέρος του λιγδαμένου προσώπου.

«Τώρα, πώ είπε, πήγαινε να λύ-σης τό ζώο. Να, ό Κιντού βιάζεται...

«Ταύτη, ό σκύλος έπηδούσε γύ-ρω εις τον κύριόν του, έγαύριζε και τρι-ύπενθύμιζε καθαρά ότι ήτο ώρα να φύ-γουν. Ο Άνδρικός, τον έποίησεν έμπό-διον να έμνησθη τό γεμάτον του στό-μα, εκούνησε τό κεφάλι διά ναποχαιρι-τίση την Διονυσίαν, και έξήληθε.

«Δυστυχώς δι' αυτόν, δεν ήτο ό μόνος που είχε πολλήν βρεξιν εκείνην τό πρωί. Εις την σταύλον, τό ζώο επέθειαν της πείνας. Ο Κεμπάν είχε ήδη άνοιξη αρ-κετές κεραμίδες εις την θύραν. Οι γίδες, αν και ύπομονητικότεραι, ήσαν και αυ-ται άνησυχαι, ή δε άγελάδα, τόσον ή-μερη συνήθως, έμώγχευε δυνατά.

«Μόλις ό Κοιμισμένος, ό οποίος δεν εχάζετο ποτέ, έκαμε ν' άνοιξη την θύ-ραν των φυλακισμένων, ό Κεμπάν έπέ-τάθη έξω με τόσην άρμην, ώστε τον άναπόδογύριεν. Ή φέτα του έσφενδονί-σθη εις την άλλην άκρην. Ο Άνδρικός έσηκώθη μνησίδης και ήβηλησεν εύθως να τιμωρήσεν τον ένοχόν, αλλά τό κο-τόπουλα, — ζώα άγρυπνα πάντοτε και καιροσκόπα, — είδαν τό συμβάν και έτρε-χαν ήδη προς την φέταν. Ο Άνδρικός λοιπόν έσπευσε να σηκώση πρώτα τό ψωμί του, και ήσυχάσεν όλίγον άμα εί-δεν ότι τό βούτυρον επάνω ειχε μείνην άπειρακτον. Ο Κιντού έπρεζε κατά του τράγου και του έδάγκασεν όλίγον τό πτόδια, διά να τον μάθη να εινε άλλοτε ευγενέστερος. Ο Κεμπάν του έδωσε άραμον, ενώ τό κουδούνι του έκρατά-ζετο κ' έκτυπούσε δυνατά οι γίδες τον ήκολούθησαν, και ή άγελάδα, ή ποία άδιαφορούσε δι' όλα αυτά, έσηκώσθη να βαδίση με βήμα βαρύ αλλά και ταχύ, ήσαστική καθαώς ήτο να φθάση εις την βοσκήν.

«Ο μικρός βοσκός, διά να μη μένη μόνος ήναγκάσθη νακολούθησεν τον ίδιον δρέμον με τό ζώο του. Ήξευρεν ότι ό Κεμπάν έτρεχε γρηγορώτερα του, άλ-λά και ό Κεμπάν τό ήξευρεν επίσης. Ύπό ταιούτους όρους, ή επίεικεια ήτο άναγκαστική...

«Μετά δέκα λεπτά της ώρας, ό Άν-δρικός εκάθητο επί σωρού πετρών, εις τον δχθον που δρόμου, ό οποίος άδηγού-σεν από τό χωριόν εις την άκρογιαλίαν.

«Η άγελάδα, την ποίαν ή Μαριάννα είχε ονομάση Δεστέρα, είδοι είχαν ένα λευκόν στίγμα επί του μετώπου, ειχε σταθή εις την μέσην μιάς βαθείας τά-σσα και έτραγε τό χορτάρι, τό ποίον εστέλιζε τάς όχθας της. Η μία γίδα, ή μαύρη, ειχε σκαρφαλώση εις τον δχθον.

«Μέσα εις τό άγκάθι, ό δε Κεμπάν και ή άλλη γίδα, ή Κανέλλω, έβασκαν από τό άλλο μέρος. υπό την επίβλεψιν του Κιντού, ό οποίος δεν τους άφινε ναπα-μακρυνθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

«Η Μαρούσα. — Άντισσέδιον συμπόσιον. Ο Άνδρικός φυλακίζεται.

«Ήσαν αι πρώταιήμεραι του Μαΐου. Ο ήλιος είχεν άνατείλη λαμπρά, άλ-λά τό χρυσά άνθη των σπάρτων ήσαν ακόμη στολισμένα με δρόσον. Από μα-κρού, μαζί με την πρωινήν αύραν, ήρ-χιετο ό ασθενής κρότος των κοματών, και μόνον τό κουδούνια των ζώων έτά-ρασσαν την μεγάλην σιωπήν των αγρών.

«Ο Άνδρικός, με την φέταν εις τό χέρι, εκάθητο ανα-παυτικά και έτραγε σιγά-σιγά, κ' έμισό-κλειε τό μάτια του από την ευχαρίστη-σιν και από την ήλιον, και ήτο σχε-δόν έτοιμος να κοι-μηθή.

«Είςτοιαύτην μα-ναραρίτητα έβρι-σκετο, όταν επέρχ-σεν από εκεί ένα κοριτσάκι εξ έως έπτά χρόνων. Ήο-ριούσε φουστάνι κα-κατριπημένον, τό ποδαράκια της ήσαν γυμνά, τό μαλλά-κια της έξεφευγαν άκτένιστα από ένα μαύρον σκουφάκι. Ήσταμάτησεν άπέ-ναντι του βοσκού, και τό μάτια της, — δύο μεγάλα μά-τια μαύρα και λυ-πημένα, — έκύντα-ζαν λοξώς την φέ-ταν με τό βούτυρον.

«Τρώς έσύ! έψιθύρισε, σκουπί-ζουσα ένα δάκρυ, που εκούλησεν εις τό ώχρον της μάγου-λον.

«Είμεθα ύποχρεωμένοι να ήμολογήσω-μεν, ότι τό πρώτον κίνημα του Άνδρι-κου ήτο να έξασφάλιση την φέταν του. Η μικρά κόρη, έννοήσασα τό κίνημα τούτο, έστάνηξε και εκίνησε διά να φύγη.

«Δέν είμαι καμμιά κλέφτρα! είπε συγχρόνως.

«Στάσσω! της έφώναξεν ό Άνδρι-κος, ό οποίος επανήλθεν άμέσως εις την φυσικήν του καλοσύνην.

«Ελαίνη έγύρισε. — Πού πώς τόρα; (Ο Άνδρικός είχεν ήδη άνοιξη τον μεγάλο του σου-γιάν και τον έκινούσε με τό άναποφάσι-στον ύφρον, που ήτο φυσικόν του.)

«Πάω στο χωριό. — Να κάμεις τί; — Να ζητιανέψω...

«Η μητέρα σου δεν ειχε να σου δώση τίποτα σήμερα;

«Δέν έχω ούτε μητέρα ούτε πατέρα. Και ή μικρά ήρχισε να κλαίη.

«Νά! είπεν ό Άνδρικός συγκινη-θείς. Και έρωσε την φέταν τον εις δύο, και έδωσε τό ένα κομματι εις την ζητι-άναν. Μόνον που έκρατήσε διά τον έ-αυτόν του τό κομματι που ειχε τό πε-ρισσότερον βούτυρον.

«Ο Άνδρικός, καθισμένος καθυλακιστά...» (Σελ. 7, στήλ. α')

«Και πώς σε λένε; ήρώτησεν, εν ώ ή μικρά έτραγε.

«Μαρούσα. Και σενα;

«Άνδρικό.

«Η Μαρούσα εκάθησε δίπλα του.

«Είσαι καλός, είπε σ' ευχαριστώ. — Νά, πάρε! είπε πάλιν ό Άνδρικός, του όποιον συνεκίνησεν αυτές ό λόγος. [Έπειτα συνέχισε]

ΦΡΑΚΙΟΝ Θ. ΔΗΜΟΣ [Κατά τό γαλλικόν του Alfred de Vigny]

